

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 4.

24de januar 1892.

18de aarg.

Modige hvalpe.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I papper til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelfhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelfhistorie (Bogt). Om stebernes deltagelse, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelfhistorien, hvorover der katetileres.

83 c.

Hvorom er det, du beder i de tre sidste bønner af fadervor? Hvilket onde beder du imod i den 5te bøn? Hvad menes her ved ordet „skyld“? Husker du noget sted i bibelfhistorien, hvor vore synder sammenlignes med en skyld eller gjæld? Er denne gjæld stor? Er det bare vore onde gjerninger, vi trænger forladelse for? Hvad mere er det hos os, som fortjener Guds vrede og straf? (Se forklaringen sp. 180-184). Trænger ogsaa Guds børn til at bede om forladelse for sine synder? (Se Sak. 3, 2; Salp. 19, 13). Skal vi bare bede om syndsforladelse for os selv eller ogsaa for andre? Hvilke ord i denne bøn viser dig det? Hvor ofte trænger vi til at bede om forladelse baade for os selv og andre? Hvorfor?

Men kan da Gud, som er retfærdig, tilgive os vor synd? For hvis skyld kan han gjøre det? Hvorfor kan han for Kristi skyld forlade os vore synder? Er du vis paa dette? Kan du nævne nogle bibelfsteder, som viser dette? (Se Ef. 1, 7; Ap. gj. 10, 43; Ef. 5, 4, 5). Maa vi da ikke ved vore egne gjerninger fortjene syndernes forladelse? Men staar der ikke i den 5te bøn: „Som vi og forlade vore skyldnere“? Hvad er da meningen af dette tillæg? Svar: Dermed vil Kristus lære os, at naar vi vil erholde vore synders naadige forladelse, saa skal vi ogsaa paa vor side hjertelig tilgive og gjøre dem godt, som har syndet imod os; men at dersom vi ikke gjør dette, vi da heller ikke kan haabe syndsforladelse hos Gud. Se Matth. 5, 23-26; Matth. 18, 28-35; Luk. 6, 36-38. Staar da ikke her, at vi ved vor forladelse fortjener Guds forladelse? Svar: Nei; thi da vilde ikke det ord være sandt, som Paulus siger, Rom. 3, 28: „Saa holde vi da for, at et menneske bliver retfærdiggjort ved troen, uden lovens gjerninger“; og skriften kan ikke modsige sig selv. Men det vil Gud ved dette tillæg lægge os paa hjerte, at vi ikke kan og ikke tør bede denne bøn med et hjerte,

som er fuldt af had og hevngjerrighed lige overfor dem, som har syndet mod os. Ligesom den ubarmhjertige tjener tabte den tilgivelse, han havde faaet, da han ikke vilde eftergive sin medtjener den lille gjæld, og blev kastet i fængsel, indtil han betalte alt sammen, saaledes har vi ikke lov til at stole paa Guds forladelse, hvis vi ikke er villige til at tilgive vor næste. Dette tillæg skal derfor bringe os til selvprøvelse.

De fattiges børn.

interen har allerede vist sig i sin fulde strenghed. Mange i byerne og paa landet, som har flere børn at forsørge, mangler allerede brød til de mange munde paa grund af, at de er arbejdsløse. Der kan ikke raabes høit nok for de fattige børn, som er i aandelig og timelig nød. Disse har ingen skyld i, at de er fødte under fattige og ublide kaar. Sult og nød i barneaarene skaber bittert sind i barnehjertene, og naar de som unge træder ud i Livet, da vender de det bitre sind mod samfundet.

Julen er nu netop forbi. I julehøjtiden vises der de fattiges børn megen kjærlighed, og sikkert vil man heller ikke glemme dem iaar, men lad os da heller ikke glemme at vise børnene paa fattiggaardene lidt kjærlighed. Er der nogle børn, man tør kalde samfundets stedbørn, maa det være de hjemløse, som findes paa saa mangen en fattiggaard i byerne og paa landet.

Gud gibe da, at alle, som er betroede et godt og kjærligt hjem samt rigeligt dagligt brød, maatte lære at takke Herren vor Gud for at kunne saa lov at være med at lindre de fattige børns nød, ikke alene i julehøjtiden, men hele aaret og særlig i den strenge vinter ved at give dem varm middagsmad og lidt varme klæder.

Herrens velsignelse vil og kan ikke udeblive fra dem, som søer kjærlighedsgjerninger i Jesu navn.

Jeg mindes en liden historie om en kristen gaardmandsfamilie, som jeg i sin tid gjorde bekendtskab med. Denne historie giver et smukt eksempel. Jeg vil kalde den:

Lad os begynde.

En gaardmand fra Turebyegnen, som for et aar siden gjæstede mig, fortalte mig følgende:

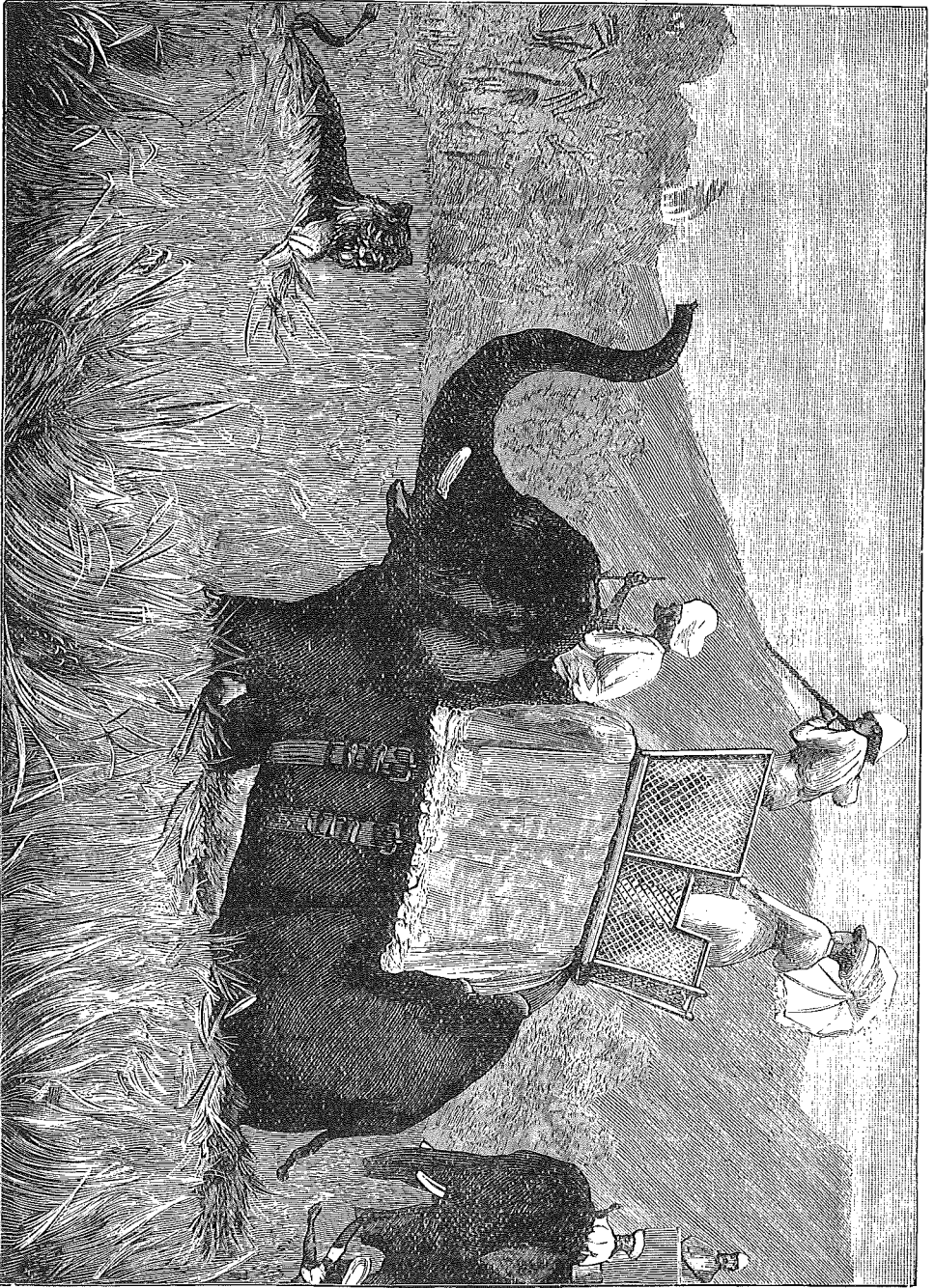
„De mindes maasse“, sagde han, „at der for et par aar siden var stor nød blandt den fattige del af folk i Kjøbenhavn. Uviserne paa vor egn omtalte den tid og tilskyndede os landboere til at tage fattige børn ud til os i vintertiden. Da jeg en dag havde læst en saadan opfordring, sagde jeg til min kone: Jeg tror, jeg vil gaa ud i byen og tale med nogle af de andre gaardmandsfolk om den sag; maasse en del af os kunde enes om at tage et barn hver.“ — Nei, det synes jeg ikke, du skulde, indvendte min kone. — Ja, hvad skal jeg da gjøre? — Det skal jeg sige dig, min ven; Vorherre har betroet os rigelig dagligt brød, og naar nøden er saa stor, som vi stadig læser om at den er, saa reiser du i morgen tidlig til Kjøbenhavn med første tog, og hvis du saa synes om det, tager vi to fattige børn til os i vinter.“ — Du har et godt hjerte, lille mor, og dit raad vil jeg følge; for hvad bliver der heller ud af al den snak frem og tilbage med andre? Det er bedst, at vi, som du siger, gjør begyndelsen her i byen. Vi maa jo takke Gud for, at vi kan.

Næste morgen reiste jeg altsaa til Kjøbenhavn og henbende mig efter opgiben adresse paa et sted i et af Nørrebro's fattigkvarterer, hvor der var kontor for udsendelse af fattige børn til landboere; her fandtes lange lister med navne paa børn, der trængte til et hjem, som kunde yde dem baade næring og varme. En time efter min ankomst mødte der en mor med to pigebørn paa henholdsvis 7 og 9 aar. De havde tynde

klæder, bare arme og intet overtøi, men var ellers temmelig rene. Konen fortalte, hvor tungt det var at maatte undvære sine børn vinteren igjennem, men at hun maatte finde sig deri, da hendes mand intet arbejde havde haft i længere tid, og søden kunde han ikke bjerger til familien. Men, spøiede hun til, hvad skal jeg dog gjøre, jeg har intet overtøi til børnene paa reisen, og de er alt for tyndt paa klæde til at kunne reise en saa lang vei i denne barske vintertid uden overtøi. — Det siger ikke noget, svarede jeg, for min kone har tænkt paa dette, før jeg reiste hjemme fra; her i denne bylt har jeg baade noget overtøi og et stort tørlæde; thi min kone sagde, at naar nøden var saa stor her inde, havde de fattige børn sagtens intet overtøi at gjøre reisen med.

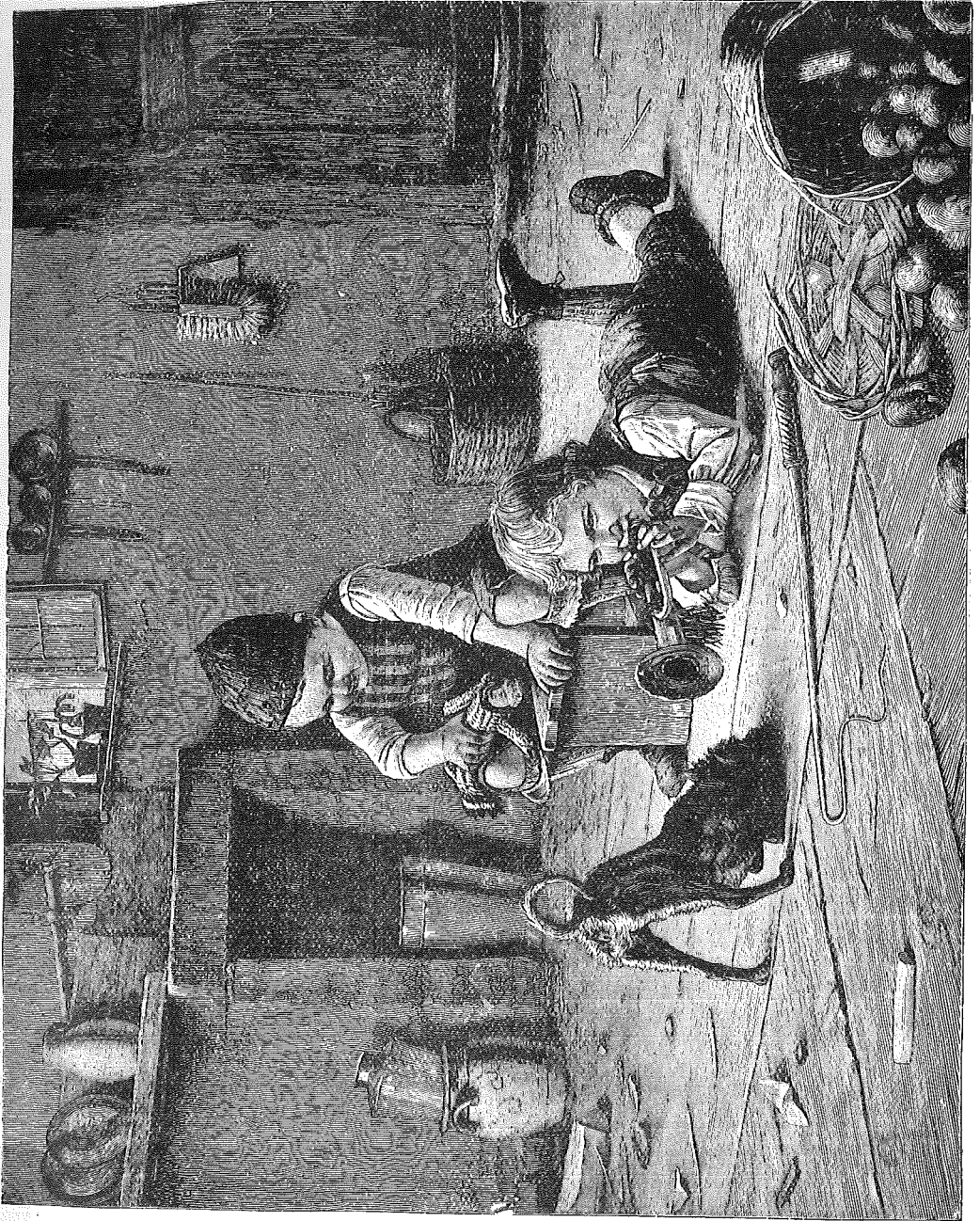
Jeg modtog børnene, gif med dem til jernbanestationen og tog med toget til Tureby, hvor min vogn ventede os i kroen.

Børnene kom nu paa vognen og blev pakket ind hver i et hestedækket, og de sad nu lunt og godt; men dækkenerne gif dem helt op over hovedet, saa de vanskeligt kunde kige ud; men at kjøre uden at kunne se paa hestene, derom kunde der aldrig være tale for de kjære smaafolk. Det var saa morsomt at se dyrene trave afsted og dækkenerne maatte derfor tilfide. Men herved kom de nøgne arme frem, og børnene begyndte at fryse og gav sig til at græde; vi maatte derfor paany have dem begravede i dækkenerne. Efter en times kjørsel naaede vi mit hjem, og snart befandt mine smaa venner sig i den lune stue. Det var først paa aftenen, da vi kom til gaarden, aftenmaden kom snart paa bordet, og det var en sand fornøjelse at iagttage børnene og se deres glæde over maden, nu da de kunde saa saa meget, de gad nyde. — Om vinteren gaar vi gjerne tidlig til ro, og det varede derfor ikke mere end en time efter maaltidet, før vi alle var i seng. Børnene fik en fælles seng ved siden af min. En 10 mi-

Sagt paa en kongetiger.

3. Ingefuert.

nuters tid efterat der var bleven stille i sovokammeret, og jeg tænkte mig, at hørnene allerede sov, hører jeg den ældste sige til den yngste: „Sover du?“ — „Nei“, lød svaret. — Vi har ikke bedet vor 'aftenbøn', vedblev den første. Og jeg saa nu i halv-mørket begge mine kjære smaa gæster folde sine hænder, medens den ældste sagte bad 'Fadervor'. Hvor blev ikke min lone og jeg glade for børnene; deres adfærd var en ikke ringe prædiken for os, og det var os en stor glæde at erfare, at de fattige børn dog slet ikke var blandt de allerfattigste, for de havde jo lært at kjende den kjære Gud, som er alles fader, og han vil vis-selig ogsaa sørge for sine børn, naar de af et oprigtigt hjerte beder ham om det dag-lige brød.

Min reise til Kjøbenhavn den gang var, Gud ske lov, ikke forgjæves, og den har endvidere ført til, at jeg efter den tid har haft fattige børn ude hos mig i sommer-ferien.“

Maatte mange mennesker lære at sige ligesom hin gaardmandskone:

Lad os begynde.

Et og andet.

Morten Luther siger: „Dyranner, som forfølger de kristne med vold og mord, er ikke kristendommens værste fiender, men det stykke kjød, som har plads bag ved tænderne — tungen — er det, som tilføjer kristi rige den største skade.“

De adlød ordet. En missionær paa en af øerne i Stillehavet havde en gang præ-diket mod uærlighed, og da han den føl-gende morgen saa ud gennem sit vindu, fandt han gaardspladsen fuld af alle slags vares. Han blev forbauset og spurgte efter aarsagen hertil. De indfødte, som havde bragt tingene derhen, svarede:

„Vore guder, hvilke vi hidtil har tilbedet, tillader os at stjæle; men efter hvad du sagde igaar, vil himlens og jordens herre ikke tillade det. Derfor har vi nu bragt disse sager hid og vil bede dig være os behjælpelig med at levere sagerne tilbage til dem, hvem de tilhører.“

Disse hedninger var ikke alene ordets hørere, men ogsaa dets gjørere, og kan til-raabe mangel kristen: gaa du hen og gjør ligesaa.

Bibelen alene. Da den første skotske missionær, Dr. Alexander Duff, blev udsendt til Indien, tog han med sig et up-perligt bibliotek, der talte 800 bind, samt mange værdifulde manuskripter. Han agtede nemlig i Indien at oprette en videnskabelig skole, som han ventede sig meget af. Ved det gode haabs forbjerg strandede imidlertid hans skib, og alle hans bøger var tabte. Som han nu stod paa strandbredden og saa ud over havet, der havde slugt hans lærdoms statte, fik han øie paa en liden bog, der blev stykket iland af en bølge — det var hans lommebibel. Da erkjendte den høit dannede, men tillige inderlig tro-ende kristen, hvad Gud vilde sige ham gjen-nem hele denne sørelse: „Gud vil ikke binde menneskehjernerne ved menneskelig lær-dom og videnskab; ihvorvel disse ting ikke bør underburdes og kan være brugelige i hans tjeneste, saa er dog ordet, Guds ord, det skarpe sverd, som overvinder.“ Duffs arbejde i Indien kronedes med rig velsignelse.

Lad det spørges trindt paa jord:
bibelen, og den alene,
være stal vor rettesnor,
hvad end menneskene mene.

Meesteren først. Dr. theol. John Dun-can besøgte engang i sin ungdom en for-nem, men ugudeligt familie.

Han havde nylig tiltraadt en prestevirk-somhed og var begyndt at forkynde Guds dyrebare evangelium.

Den unge prest, som allerede ved den

tid var ligesaameget kjendt for sin lærdom som for sin iver for Herrens ære og sjæle- nes frelse, blev modtagen paa den bedste maade.

En mængde forfriskninger blev fremsatte til ham, og stille tog han imod denne op- mertksomhed.

Men endelig, da husherren bød ham at tage for sig af de fremsatte retter, sagde han:

„De er meget god imod mig, og jeg maa takke for denne venlighed. Men det gjør mig hjertelig ondt, at De kan være saa god mod tjeneren, medens de lader mesteren selv staa udenfor døren og banke forgjæves.“

Familiefaderen, som selv beretter denne hændelse, tilspøiede:

„Det er nu 30 aar, siden dette skede; men jeg har aldrig kunnet glemme disse ord. De vakte mig op af den sikkerhedssøvn, i hvilken jeg havde ligget, og de førte mig til Jesu fødder. De har siden den tid uafsladelig prædiket for mig: Mesteren først.“

Den rige fyrste. Engang, da nogle tykke fyrster var samlede med hverandre, kom de til at tale om de mange jordiske goder, hvoraf de var i besiddelse, og hvori den ene troede at overgaa den anden. Den fromme hertug Eberhard af Würtemberg var ogsaa tilstede; han tog dog ikke videre del i denne samtale, men sad længe taus og hørte paa de andre, idet nemlig enhver gjorde sig til af sit lands herlighed, og en f. eks. lovpriiste sine gode vinbjerger, en anden sin jagt og sine fortræffelige vildtbaner, en tredje sine bjergverker og saa fremdeles. Da de saaledes havde talt en hel del, reiste hertug Eberhard sig pludselig, tog ordet og sagde: „Jeg er vel en ringe fyrste, og kan i alle disse stykker ikke sammenligne mig med eder; men jeg har dog et herligt klenodie i mit land. Thi om jeg uden følge havde forvildet mig paa den sids mark eller i den vilde skov, og nogetsteds traf en af mine undersaatter, saa kunde jeg, naar han satte

sig ned paa jorden, trøstlig lægge mit hoved i hans skjød og sove rolig ind uden mindste frygt for, at han skulde tilspøie mig noget ondt. Dette mener jeg er et rigtig fyrsteligt klenodie. Men jeg har endnu et bedre, et kosteligere, idet jeg nemlig tør lægge mit hoved og hjerte i Guds, den himmelske faders, skjød og ved min herres Jesu bryst, og jeg er da vis paa, at hverken død eller djævel kan skade mig det allerringeste.“

En kamp med svaler. For en otte dages tid siden var en malersvend beskæftiget med at male vinduer udbvendig paa en villa i Odder. Over et vindu, som han malede paa, var der et svalerede, som dog sad saa høit, at han ikke kunde naa den fra sit stade. Redets beboere fandt imidlertid maleren temmelig nærgaaende og gav det tilkjende ved gjentagne gange at tale ham iltert til i svalesproget og gjøre en del raske slag ind i nærheden af hans hoved. Da nu ogsaa maleren fandt dette for nærgaaende, gav han et vist med penselen op efter en forbi- smuttende svale; men dermed var krigen erklæret. Redets beboere hentede hjælp, og et øieblik efter blev maleren angreben af 8 svaler. De for ind paa ham og huggede ham i nakken og ørene, saa han fik flere smaasaar, og deres bevægelser var saa hurtige, at det var ham umuligt at ramme dem. Naar han slog til den ene side, for de ind paa ham fra den anden, saa han nødtes til hurtig at trække sig tilbage. Over gang han senere — dels samme dag og dels flere dage efter — søgte at komme op og male vinduet særddigt, gjentog det samme sig, saa han tilsidst maatte opgive det.

For resten angreb svalerne ham ogsaa i haven langt borte fra den egentlige valplads, saa snart han sagde „vær!“ og slog op med penselen i luften. Der var flere paalidelige vidner til denne mærkelige krig. En anden maler malede senere vinduet særddigt uden overløst fra svalernes side.

Hvorledes lille Napet blev frelst.

Nille Napet, en negergut, havde hørt om Jesus og elskede ham. En dag tidlig om foraaet gik han ud for at drive duer og andre fugle bort fra en kornager. Der var opført et skur eller en liden hytte i et hjørne, hvori der laa noget halm, og paa dette satte Napet sig for at passe paa fuglene. Da han begyndte at frøse, var han saa tankeløs at gjøre ild paa inde i hytten. I et øieblik stod den og kornageren udenfor i fuld flamme. Ilden spredte sig saa hurtig, at gutten snart var ganske omringet af den.

Nogle kvinder paa den nærmeste ager, som saa ilden, sprang ham tilhjælp. De kunde ikke se ham, men fra den brændende hytte hørte de hans stemme sige:

„O, min Frelser, jeg maa dø! Lad mit legeme alene blive brændt og frels min sjæl. Tag mig til himlen for din store barmhertigheds skyld. Amen.“

Derefter blev det stille derinde, medens ilden vedblev at brænde. Kvinderne stod og græd over den lille guts sørgelige skjæbne. Om kort tid var hytten brændt til aske. De var i begreb med at nærme sig den for at søge efter hans ben, da Napet til deres forauselse reiste sig op og sprang frem uskadt iblandt dem.

„Hvad reddede dig?“ spurgte de forbausede kvinder.

„Efterat jeg havde holdt bøn,“ svarede Napet, „gav Gud mig pludselig istinde at

lægge mig ned udstrakt paa jorden og bedække mig med en frisk kohud, som laa i hytten. Jeg gjorde saa. Ilden var ikke sterk nok til at brænde igjennem den, og saaledes blev jeg frelst.“

„Havde du noget haab om at undgaa døden, medens du bad, Napet?“ spurgte missionæren ham et par dage efter, da han havde hørt historien.

„Nei, jeg troede, at jeg maatte dø,“ svarede gutten.

„Haabede du da, at din sjæl skulde gaa til himlen?“

Napets øine straalede af glæde. „Ja, jeg var sikker paa, at Frelseren hørte mine bønner og vilde tage mig til himlen, fordi han døde for mig.“

Lykkelige Napet! Han var sikker og lykkelig midt i ilden. „Naar du gaar igjennem vandene, da vil jeg være hos dig, og igjennem floderne, da skal de ikke overfylle dig; naar du gaar igjennem ilden, skal du ikke brændes, og luen skal ikke fortære dig.“ (Esai. 43, 2.)

„For mama.“

En morgen var lille Dora sysselsat med at stryge lommeterklæder og andet smaatøj.

„Er det ikke et tungt arbejde for dine smaa arme?“ spurgte jeg.

Et lyst solskin lagde sig over hendes ansigt, idet hun saa paa moderen, som var optaget med at vugge den lille.

„Det er ikke noget tungt arbejde, naar jeg gjør det for mama,“ svarede Dora mildt.

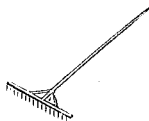
Hvor sandt det er, at kærligheden gjør arbeidet let og behageligt!

Opløsning paa billedgaaden i nr. 2.

Nettoindtægt.

Billedgaade.

D

I 10 D 1

T.